בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ב', י"ד באייר תשס"ח (19 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום 29 ימים, שהם ארבעה שבועות ויום אחד לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

היום, **<u>יום ארבעה עשר באייר</u>** נקרא 'פסח שני', לפי שביום זה הקריבו - בזמן שבית המקדש היה קיים - את קרבן פסחם אלה שלא הקריבוהו במועדו, בארבעה עשר **בניסן** מחמת טומאה או בגלל דרך רחוקה, כמו שכתוב בתורה [במדבר ט' 10-11]: "דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה טָמֵא לָנֶפֶשׁ אוֹ בְדֶרֶךְ רְחֹקָה לָכֶם אוֹ לְדֹרֹתֵיכֶם וְעָשָׂה פֶּסַח לַה'. בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם בֵּין הָעַרְבַּיִם יַעֲשׂוּ אֹתוֹ עַל מַצּוֹת וּמְרֹרִים יֹאכְלֻהוּ."

יום ארבעה עשר באייר אינו חג ולא מועד. אך הואיל ובזמן שבית המקדש היה קיים היה יום זה יום שמחה לאלה שקיימו בו מצוות הקרבת קרבן פסח, יש בו קצת עילוי, ולכן אין אומרים בו תחנון בתפילה. **יש נוהגים לאכול ביום זה מצה שנשארה מפסח**, לזכר קרבן הפסח שנאכל על המצות. ונקרא 'פסח שני' **על שם החודש השני**, הוא **אייר**, שבו עושים פסח זה. ובמשנה נקרא גם '**פסח קטן**', וכן במגילת תענית קורא לו '**פסח זעירא**'. [ספר התודעה]

לכאורה, דומה [מצווה זו] לכל ציווי אחר בתורה, אלא שהרקע פה קצת שונה; בחלוף שנה מיציאת מצרים, מזכיר ה' למשה כי יש לעשות את הפסח במועדו, ואכן עושים אותו בארבעה עשר לחודש ניסן. אבל,
"וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם וְלֹא יָכְלוּ לַעֲשֹׂת הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְלִפְנֵי אַהֲרֹן בַּיּוֹם הַהוּא. וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הָהֵמָּה אֵלָיו אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם לָמָּה נִגָּרַע לְבִלְתִּי הַקְרִיב אֶת קָרְבַּן ה' בְּמֹעֲדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֹשֶׁה עִמְדוּ וְאֶשְׁמְעָה מַה יְצַוֶּה ה' לָכֶם." [במדבר ט' 6-8]
כלומר, הפתרון הזה התקבל כתוצאה של יוזמה **מלמטה**, יוזמה של אנשים שמפאת מצבם המיוחד לא יכלו לעשות את הפסח בזמנו, כי רק טהורים רשאים להקריב קרבן.

ומהו המסר עבורנו ועבור כל הדורות בהם לא היה בית מקדש, ולכן אפילו פסח ראשון לא הקריבו?

הנה משהו מהחסידות אודות היום הזה:

פסח שני עניינו הוא: אין "אבוד" [להתיאש מלתקן]; תמיד אפשר לתקן. גם מי שהיה טמא, מי שהיה בדרך רחוקה, ואפילו – "לכם", שהדבר (ההתרחקות או הטומאה) היה **ברצונו**, אף על פי כן - אפשר לתקן (היום יום).
עלול אדם לחשוב, כל כך שקעתי ברפש ההתנהלות הנלוזה, עד שאין לי שום סיכוי לשוב אל דרך המלך; מכיוון שכך, אמשיך בדרכי הנלוזה ולפחות בה, בדרך הנלוזה אחתור להיות הטוב ביותר.
בא פסח שני ואומר לאותו אדם, אין מצבים אבודים, תמיד אפשר לתקן. או כמו שר' נחמן מברסלב היה אומר, במה שהפך להיות המוטו של תנועת אור ישראל: אין מצבים נואשים, יש רק אנשים שנואשו מן המצב.

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה".
מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] **שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ב', י"ד באייר תשס"ח (19 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

]http://www.e-mago.co.il/Editor/judaism-994.htm[

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה".
מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] **שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני**
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל